

Arrest

nr. 143 497 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J.P. LIPS, en van attaché , K. ALLYNS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Agadir.

U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag het volgende: u zou op zestienjarige leeftijd verkracht en geslagen zijn door onbekenden, samen met uw broer S.(...) M.(...) die zelf ook werd verkracht en geslagen. Uw broer zou hierbij het leven hebben gelaten.

U kon vluchten.

U vermoedt dat de daders behoren tot een familie die lang geleden uw grootvader, een Yemeniet die naar Marokko was verhuisd, zouden hebben vermoord. U denkt dat er een kwestie van wraak speelt tussen beide families.

Sinds u verkracht was, zou uw oudste broer A.(...) al -K.(...) u hebben mishandeld.

Op uw zeventiende zou hij u gedwongen hebben te trouwen met Y.(...) al-W.(...). Jullie huwden eerst religieus en pas in 2002 officieel.

Eens gehuwd zou u mishandeld zijn door uw echtgenoot. U zou hierdoor drie miskramen hebben gehad. U zou wel één kind hebben uit uw huwelijk met Y.(...).

Deze zoon, S.(...), zou ook zijn mishandeld door zijn vader doch zou zijn opgevoed door uw moeder. Nadat u vijf jaar officieel was getrouwd, zou u met ernstige verwondingen naar de politie zijn gestapt. Zij verwezen u door naar de procureur waarop een procedure tot echtscheiding werd ingezet op basis van mishandeling.

Enige tijd later werd de echtscheiding uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Agadir.

Uw echtgenoot moest u alimentatie betalen en u kreeg de voogdij over uw zoon.

U liet daarop uw zoon achter bij uw ex-echtgenoot en regelde, via een andere vrouw, uw vertrek naar het buitenland.

Circa juli 2008 verliet u Marokko op legale wijze. U had een visum om in Spanje te gaan werken.

U bleef echter niet in Spanje, maar reisde onmiddellijk door naar België omdat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en mensen hier beschermd worden.

Sinds juli 2008 verblijft u in België.

U diende in België drie maal een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en één maal op basis van artikel 9 bis van diezelfde wet, dewelke allen resulteerden in weigeringsbeslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 13 januari 2015 werden u en uw nieuwe partner C.(...) M.(...) opgepakt door de Belgische politie.

Er werd een proces-verbaal opgesteld aangaande de verkoop van verdovende middelen.

Op 14 januari 2015 werd u een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Diezelfde dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel.

Op 22 januari 2015 werd uw repatriëring naar Marokko op datum van 25 januari 2015 gepland. Diezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie voor van de overlijdensakte van uw broer S.(...) M.(...), een kopie van een attest van uw psychiater dd.31/1/2015 en een kopie van een attest van uw arts over littekens dd. 10/2/2015.

Uw paspoort en identiteitskaart werden in beslag genomen toen u hier in België werd opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel (een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier).

Op 18 februari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). In haar arrest van 17 maart 2015 besloot de RVV tevens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende op 18 maart 2015 een tweede asielaanvraag in.

U verklaart dat uw broer A.(...) al-K.(...) nog steeds in Marokko verblijft.

Uw broer S.(...), een salafist, zou intussen naar Syrië zijn getrokken om daar te gaan strijden. U vreest nog steeds de Yemenieten met wie uw familie in een zaak van erewraak zou verwickeld zijn en die u zouden hebben verkracht en uw broer vermoord.

U zou van uw zus hebben vernomen dat zij en uw moeder op zoek zijn naar een manier om Marokko te ontvluchten.

Daarnaast zou u zich bekeerd hebben tot het christendom, waardoor u de salafisten vreest.

U zou dit aan uw zus hebben verteld waarop zij u vertelde dat het dan nog gevaarlijker was voor u en uw ongeboren kind.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u reeds sinds juli 2008 in België verblijft doch slechts op 22 januari 2015 een eerste asielaanvraag indiende; u uw vrees tegenover uw broer A.(...) al-K.(...) niet aannemelijk maakte; u geen actuele vrees aantoonde ten aanzien van uw ex-echtgenoot; en u uw vrees ten aanzien van de

moordenaars van uw broer die u ook verkrachtten niet aannemelijk maakte. De RVV heeft deze beslissing in beroep bevestigd.

U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw huidige verklaring dat uw broer A.(...) al-K.(...), van wie u verklaarde dat hij u heeft mishandeld, nog steeds in Marokko verblijft, kan dit niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers, dit is een loutere herhaling van wat u reeds bij uw eerste asielaanvraag, waarin werd geconcludeerd dat u uw vrees ten aanzien van deze broer niet aannemelijk maakte, heeft aangehaald.

Bovendien blijkt dat u nu, net als in uw eerste asielaanvraag, nog steeds niet kan zeggen waar A.(...) al-K.(...) in Marokko dan wel verblijft (CGVS p. 1).

Met betrekking tot uw verklaring dat uw andere broer S.(...) een salafist is en dat hij naar Syrië is getrokken om er te gaan strijden, moet eveneens worden geconcludeerd dat dit geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Immers, gevraagd wat uw vrees ten aanzien van deze broer inhoudt, kan u deze vrees niet concretiseren.

U stelt eerst schrik te hebben van alles, om vervolgens te zeggen dat hij heeft gezegd dat u geen moslim bent en moet gedood worden.

Echter, op de vraag of u problemen heeft gehad met hem, antwoordt u ontkennend.

Op de vraag hoe u weet dat hij u zal doden, antwoordt u ontkennend en stelt u dat het de Yemenieten zijn die u willen doden. U geeft hierbij ook aan dat uw broer is vertrokken uit Marokko (CGVS p.2). Hierbij aansluitend dient te worden aangestipt dat u bij uw eerste asielaanvraag geen enkele vrees ten aanzien van uw broer S.(...) aanhaalde.

U kan met uw huidige verklaring dat uw broer een salafist is, dus niet aantonen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, te meer er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het christendom (zie verder).

Met betrekking tot uw verklaring dat u nog steeds een vrees koestert ten aanzien van de moordenaars van uw broer destijds moet worden opgemerkt dat u dit asielmotief reeds heeft aangehaald in uw eerste asielaanvraag, meer bepaald dat u en uw broer in het licht van een kwestie van erwraak tussen hen en uw familie werden ontvoerd.

U zou verkracht zijn. Uw broer verkracht en gedood.

U legt echter geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch legt u nieuwe documenten of bewijsstukken voor die betrekking hebben op dit element.

U beperkt zich louter tot een herhaling van dit asielmotief dat u in het verleden hebt uiteengezet en stelt dat die mensen nog steeds in Marokko zijn.

Over dit motief werd in uw eerste aanvraag geoordeeld dat u de vrees ten aanzien van deze personen niet aannemelijk maakte daar uw verkrachting en de moord op uw broer dateerden van ongeveer twintig jaar geleden en u sindsdien geen problemen meer heeft ondervonden met hen en geen contact meer met hen had; niemand van uw familie ooit naar de autoriteiten stapte in verband met de problemen met deze personen; dat u slechts een vermoeden had dat het om een vete tussen uw familie en een voor u onbekende familie gaat; en dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd.

Gezien uw laattijdige asielaanvraag werden de geloofwaardigheid en ernst van uw asielmotieven ook ernstig aangetast.

Het louter herhalen van dit vluchtmotief vermag deze appreciatie uiteraard niet te wijzigen.

Integendeel blijkt dat de verklaringen die u in het kader van onderhavige asielaanvraag aflegt, de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief nog meer ondermijnen.

Zo verklaart u nu dat uw vader u reeds als kind had verteld dat het om erwraak ging met een Yemenitische familie omdat uw grootvader, afkomstig van Yemen, met een Marokkaanse was gehuwd (CGVS p.2).

Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u daarentegen dat u niet wist hoe die vete ontstaan was en dat niemand u dit ooit verteld had. Uw vader zou u enkel gezegd hebben dat uw grootvader vermoord was.

De conclusie dat het om een zaak van erwraak ging, baseerde u louter op een vermoeden van uw moeder.

U gaf toen ook aan dat u niet wist of het Yemenieten of Marokkanen waren (CGVS 1eAA, p.11). Dergelijke uiteenlopende versies van de feiten laten weinig ruimte om nog geloof te hechten aan uw verklaringen.

De, overigens blote, bewering dat u nu te weten zou zijn gekomen dat het salafisten zijn (CGVS p.6), kan in het licht van bovenstaande vaststellingen niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, temeer daar u verder nog steeds niet weet wat de identiteit van deze personen is.

Dat uw moeder en uw zus nu omwille van die Yemenitische salafisten Marokko willen ontvluchten, kan evenmin worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Immers, u haalde reeds tijdens uw eerste asielaanvraag aan dat uw zus ook een vrees koesterde ten aanzien van deze personen, doch slaagde er toen niet in deze vrees te concretiseren.

Ook in onderhavige asielaanvraag kan u dit niet.

U beperkt zich tot de louter blote bewering dat uw zus zou proberen Marokko te verlaten.

U kan echter niet aangeven of uw zus problemen heeft ondervonden sinds het gehoor in het kader van uw vorige asielaanvraag (CGVS p.2).

Er dient te worden aangestipt dat u, waar u tegenover de DVZ verklaarde dat u nu de originele documenten (onder meer overlijdensakte van uw broer) kon voorleggen, u tegenover het CGVS verklaart dat u geen nieuwe documenten kan voorleggen die u bij uw eerste asielaanvraag nog niet heeft voorgelegd (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 3 en 4.2).

In elk geval kan worden gesteld dat over deze overlijdensakte reeds in uw eerste asielaanvraag was vastgesteld dat het geen uitspraak deed over de omstandigheden van het overlijden van uw broer.

Het psycho-medisch attest dd. 31/01/2015 in uw administratief dossier werd al voorgelegd en beoordeeld tijdens uw eerste asielaanvraag.

Met betrekking tot uw nieuwe verklaring dat u zich heeft bekeerd tot het christendom, wat geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, moet worden benadrukt dat deze allerm minst overtuigt.

Zo rijzen er bijzonder ernstige twijfels over de oprechtheid van dit asielmotief.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, hoewel u verklaart dat u zich reeds sinds de moord op uw broer (toen u ongeveer zestien was) wilde bekeren en u verklaart dat u intussen reeds drie maanden (dus sinds december 2014) christen bent, u hierover met geen woord heeft gerept bij uw eerste asielaanvraag die werd ingediend op 22 januari 2015 en afgesloten met een arrest van de RVV op 17 maart 2015 (DVZ verklaring Meervoudige Asielaanvraag punt 2.5 + CGVS p.3).

Uw verklaring dat u dit toen niet heeft gezegd omdat u niet verwachtte dat u een negatieve beslissing zou krijgen, kan niet ernstig worden genomen (CGVS p.3 + DVZ verklaring Meervoudige Asielaanvraag punt 1.3).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u, hoewel u zich al bijna twintig jaar wilt bekeren, nauwelijks stappen heeft ondernomen om u te informeren over uw nieuwe religie of deze nieuwe religie te beleven. Het enige wat u gedaan heeft, is dat u in 2013 een keer naar de kerk zou zijn gegaan, dat u sinds drie maanden een kruis draagt, dat u in het gesloten centrum gesprekken heeft gehad met een Irakese christen en een geestelijke, dat u keek naar de gebeden van de christenen en zelf bidt.

Daarnaast wacht u op boeken over het christendom en op een ontmoeting met een priester, van wie u noch de naam, noch de kerk waartoe hij behoort, kent (CGVS p.2-3).

Dat iemand die zich al zo lang wilt bekeren, en intussen reeds drie maanden zou bekeerd zijn, zo weinig heeft ondernomen om iets te weten te komen van zijn of haar nieuwe religie, is niet geloofwaardig.

Uw verklaring dat u hier in Marokko niet over kon praten, wordt ondergraven door de vaststelling dat u zeker al sinds 2008 in België woont.

Dat u hier in België niet buiten kwam, kan als uitleg voor dit gebrek aan kennis en initiatief evenmin overtuigen (CGVS p.4).

Bovendien blijkt dat u niet eenduidig kan aangeven of u al dan niet gedoopt bent.

Aanvankelijk zegt u van wel, even later blijkt dat u nog niet gedoopt bent.

Bovendien blijkt u niet te weten wat dit inhoudt.

U kan wel correct aangeven dat dit wilt zeggen dat u christen wordt, doch beschrijft het doopsel als volgt: dat men een priester ontmoet en water drinkt (CGVS p.3).

Dergelijk incoherente verklaringen en foutieve antwoorden kunnen allerm minst overtuigen dat u bekeerd bent of dat u er daadwerkelijk mee bezig bent om zich te bekeren.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u niet kan aangeven tot welke strekking tot het christendom u zich zou hebben bekeerd.

U komt niet verder dan te stellen dat u zich heeft bekeerd tot Jezus Christus (CGVS p.3).

Zeer merkwaardig is ook dat u, terwijl u aangeeft dat u zich aangetrokken voelt tot het christendom omwille van de mirakels van Jezus -iemand zou u wel gezegd hebben dat Jezus blinden en zieken geneest- hierover geen enkel verhaal kan navertellen (CGVS p.4).

Uw verklaring dat u nog wacht op meer informatie, kan, gezien uw bewering dat u zich al jarenlang wilt bekeren, allerm minst overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de enige beleving van uw nieuwe religie tot nu toe bestaat uit het bidden.

U gevraagd naar de inhoud van zo'n gebed, verwijst u naar het schriftje waarin een christelijke medebewoonster in het centrum gebeden heeft opgeschreven.

Gevraagd gewoon te vertellen waar gebeden over gaan, komt u niet verder dan het weinig doorleefde antwoord dat u zegt dat u bekeerd bent en vraagt dat god goed zou doen voor Jezus en de mensen bij hem (CGVS p.5).

Dat dit het enige is wat u kan vertellen over de gebeden die voor u, die zich reeds twintig wilt bekeren, voorlopig de enige vorm van religieuze belevenis zijn - is niet aannemelijk.

Deze vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw bewering dat u bekeerd bent tot het christendom of er daadwerkelijk mee bezig bent om zich in de (nabije) toekomst te bekeren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat: "Betrokkene diende meerdere verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14/6/2012, 28/12/2012, 27/6/2013, de betrokkene diende eveneens een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 13/01/2015 werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 april 2015 (zie p. 5) de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 en artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de schending van artikelen 48/4 en 57/6/2, al. 1 van de vreemdelingenwet, de schending van de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal zich steeds op de meest recente en meest actuele informatie moet baseren en verwijst naar een vooruitgangsrapport van de Europese Commissie waaruit volgens haar blijkt dat de wetgeving en instellingen ter bescherming tegen huishoudelijk geweld in Marokko, op heden geen doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing in de zin van artikel 48,5, § 1 uitmaken en de toegang tot een dergelijke bescherming onvoldoende is.

Zij haalt tevens rapporten aan van Human Rights Watch en Freedom House van 29 januari 2015 en 1 augustus 2014 aangaande huiselijk geweld in Marokko en voert aan dat haar verklaringen aannemelijk zijn omdat ze overeenkomen met voormelde rapporten die aantonen dat één derde van de vrouwen blootstaan aan huishoudelijk geweld.

Verzoekster haalt de verwijzing aan van de Raad in zijn arrest nr. 141.172 van 17 maart 2015 ten tijde van haar vorige asielaanvraag, naar de rechtspraak van de Raad van State, met name nr. 121.481 van 9 juli 2003 en nr. 138.480 van 15 december 2004, en merkt op dat de Raad van State deze arresten nam onder de oude wet vóór 2006, toen enkel de erkenning als vluchteling als internationale beschermingsvorm bestond.

Zij voert aan dat de beoordeling of zij onder de nieuwe wet na 2006 haar recht op subsidiaire bescherming kan doen gelden, afhangt van de dubbele bewijslastvoorwaarde:

(1) of zij kan aantonen dat zij bij verplichte terugkeer naar haar land van herkomst aan een reëel risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, bloot komt te staan en

(2) of deze mishandeling de hardheidsdrempel vereist door de artikelen 3 van het EVRM overschrijdt.

Eisen dat zij bij de terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk zal worden mishandeld, verzwart volgens haar de bewijslast lastens haar terwijl verwerende partij die tot de Verdragen (het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) is toegetreden, wél een hogere bescherming kan verlenen maar niet kan deze te verminderen door de toegang tot het recht op bescherming van een menswaardig leven, te verzwaren door de bewijslast te verhogen.

Verzoekster verwijst verder naar de medische attesten die de littekens aantonen die haar lichaam en de kwellingen die haar geest dragen, ten gevolge van haar ervaringen die haar integriteit ernstig hebben aangetast (verkrachting op haar zestiende, jarenlange slagen tot bloedens toe, drie miskramen door slagen, psychische kwellingen tot op vandaag) en waarvan geen redelijk denkend mens kan zeggen dat zij niet de hardheidsdrempel in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, overschrijden en haar derhalve recht verlenen op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster voert aan dat de motieven in de beslissing van de commissaris-generaal niet deugdelijk zijn omdat ze niet steunen op de gedocumenteerde actuele feiten en omdat de commissaris-generaal niet tot een ernstig onderzoek is overgegaan terwijl zij ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst aan mishandeling bloot komt te staan die de hardheidsdrempel in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese

Unie van 7 december 2000, overschrijden en zij daartegen geen afdoende nationale bescherming (zie hoger) kan inroepen.

Tot slot wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat de commissaris-generaal expliciet diende te motiveren waarom hij meent dat zijn beslissing de hogere absolute rechtsnormen (verbod op mishandeling en refoulement) niet schendt, wat hij evenwel nagelaten heeft; de motieven van de beslissing zijn volgens haar niet deugdelijk en kunnen de beslissing dan ook niet schragen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het rapport "*World Report 2015 – Morocco*" van 29 januari 2015 van "*Human Rights Watch*" en het rapport "*Freedom in the World 2014 – Morocco*" van 1 augustus 2014 van "*Freedom House*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen door de commissaris-generaal op 30 maart 2015 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekster in het kader van haar huidige -tweede- asielaanvraag in België, grotendeels betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij reeds bij haar -vorige- asielaanvraag op 25 januari 2015 had aangebracht, met name haar vrees ten aanzien van Yemenieten met wie haar familie in een zaak van erewraak zou verwickeld zijn en die haar zouden hebben verkracht en haar broer hebben vermoord.

Daarnaast verklaart verzoekster nu dat zij zich tot het christendom heeft bekeerd waardoor zij de salafisten vreest.

Op 18 februari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus lastens verzoekster gezien zij reeds sinds juli 2008 in België verblijft, doch slechts op 22 januari 2015 een eerste asielaanvraag indiende; gezien zij haar vrees tegenover haar broer A. a.-K. niet aannemelijk maakte; gezien zij geen actuele vrees aantoonde ten aanzien van haar ex-echtgenoot; en gezien zij haar vrees ten aanzien van de moordenaars van haar broer die zij ook verkrachtten, niet aannemelijk maakte.

De Raad bevestigde deze beslissing op 17 maart 2015 in zijn arrest nr. 141 172.

Verzoekster diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag verwijst verzoekster in haar schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 18 maart 2015 (vraag 3.1) opnieuw naar "*document over het overlijden van mijn broer*" en naar "*document van gezondheidstoestand*"; waarmee klaarblijkelijk bedoeld wordt de overlijdensakte van de broer van 27 januari 2015 en het medisch attest van 21 januari 2015.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter*

maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) haar huidige verklaring dat haar broer A. a.-K., van wie zij verklaarde dat hij haar heeft mishandeld, nog steeds in Marokko verblijft, een loutere herhaling betreft van wat zij reeds bij haar eerste asielaanvraag, waarin werd geconcludeerd dat zij haar vrees ten aanzien van deze broer niet aannemelijk maakte, heeft aangehaald en bovendien blijkt dat zij nu, net als in haar eerste asielaanvraag, nog steeds niet kan zeggen waar A. a.-K. in Marokko dan wel verblijft;

(ii) zij haar vrees ten aanzien van haar andere broer S., een salafist die naar Syrië is getrokken om er te gaan strijden, niet kan concretiseren, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom;

(iii) zij met betrekking tot haar vrees ten aanzien van de moordenaars van haar broer verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief nog meer ondermijnen;

(iv) zij haar vrees voor haar moeder en zus die omwille van die Yemenitische salafisten Marokko willen ontvluchten, net zoals ten tijde van haar vorige asielaanvraag, niet weet te concretiseren;

(v) de overlijdensakte van 25 januari 2015 van haar broer en het psycho-medisch attest van 21 januari 2015 reeds werden beoordeeld tijdens haar eerste asielaanvraag;

(vi) er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat zij bekeerd is tot het christendom of er daadwerkelijk mee bezig is om zich in de (nabije) toekomst te bekeren;

(vii) er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

De in het verzoekschrift gedane verwijzing naar algemene rapporten aangaande huiselijk geweld in Marokko, is te dezen niet dienstig vermits reeds, in het kader van haar eerste asielaanvraag, besloten werd dat verzoekster geen actuele vrees aantoonde ten aanzien van haar ex-echtgenoot.

Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 141 172 van 17 maart 2015 dat verzoekster geen actuele vrees ten aanzien van haar echtgenoot aantoonde, omdat zij officieel gescheiden is, omdat zij de voogdij over haar zoon toegewezen kreeg en er bepaald werd dat haar echtgenoot haar alimentatie moest betalen, omdat zij geen enkel contact meer heeft gehad met haar ex en zij geen problemen meer heeft ondervonden met hem en omdat zij na haar echtscheiding haar zoon bij haar ex achterliet -ondanks het feit dat zij de voogdij kreeg en hoewel haar zoon voordien eigenlijk bij haar moeder woonde- en haar zoon nadien terug naar haar familie zou zijn gebracht.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie betreffende huiselijk geweld in Marokko, wijzigt niets aan het voorgaande.

Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat de vrees van verzoekster heden nog actueel is en dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke vermits zij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie.

In de mate verzoekster kritiek uit op het oordeel van de Raad in voormeld arrest van 17 maart 2015 - ten tijde van verzoeksters eerste asielaanvraag-, wijst de Raad er op dat voormeld arrest gezag van gewijsde geniet. *"Het gezag van gewijsde geldt als een algemeen rechtsbeginsel en is ook verbonden aan de beslissingen van administratieve rechtscolleges. Het is verbonden aan iedere eindbeslissing in de zin van een definitieve beslechting door de rechter van een bij hem aanhangig geschilpunt (...)"* (RvS arrest nr. 230.192 van 13 februari 2015).

Dit houdt in dat het arrest van 17 maart 2015 bindend is en dat met name in latere beoordelingen tussen dezelfde partijen onbetwistbaar vastligt wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de rechtsbetrekking tussen deze partijen in zijn arrest heeft beslist.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is nu verzoekster louter verwijst naar de medische attesten die zij in het kader van vorige asielaanvraag heeft bijgebracht en die reeds beoordeeld zijn geweest.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Het verwijt van verzoekster aan het adres van de commissaris-generaal dat hij *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht, is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet, tot zijn bevoegdheid behoort.

De commissaris-generaal kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoekster geen nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking komt.

2.2.3. In zoverre verzoekster artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen vereisen dat verzoekster

doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs; een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemde artikelen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift verwijst naar mishandelingen die zij in het verleden heeft ondergaan door haar ex-echtgenoot, doch gaat hierbij voorbij aan het oordeel van de Raad in het kader van haar vorige asielaanvraag, dewelke gezag van gewijsde geniet, dat zij niet aantoonde dat deze vrees actueel is.

Verzoekster brengt derhalve geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij actueel een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid.

2.2.4. In de mate dat in het verzoekschrift voorgehouden wordt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft te motiveren waarom hij het verbod op refoulement niet schendt, stelt de Raad vast dat hierbij uitgegaan wordt van een verkeerde/onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt immers, terecht, het volgende gemotiveerd:

"Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat: "Betrokkene diende meerdere verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14/6/2012, 28/12/2012, 27/6/2013, de betrokkene diende eveneens een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 13/01/2015 werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE